

ΔΑΦΝΗ

ΕΤΟΣ Α. — ΑΡΙΘΜΟΣ 24

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — 14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1910

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 6 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΩΡΑΙΑΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΦΑΡΑΩ

ΣΟΥΕΖ. — ΑΙ ΠΗΓΑΙ ΤΟΥ ΜΩΪΣΕΩΣ.

(Αποστολ. Κ. Ε. Ατζέμης).

“ΔΑΦΝΗ”

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΥΔΕΜΙΑ αίτησις προς έγγραφην συνδρομήν των λαμβάνεται εκ τούτων, εάν δεν συνοδεύεται υπό του αντίτιμου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ετησίαι: *Εσωτερικῶν... Δρ. 5 *Εξωτερικῶν... Γρ. 8 *Αμερικῆς... Δολλάρια 3 Ρωσσίας... Ρούβλια 3

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι καὶ λήγουσι οἰανδήποτε ἑποχὴν τοῦ ἔτους.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

*Ἀγγελίαι καὶ Διαφημίσεις Λεπτ. 20 ὁ στίχος Καταχωρ. Τραπεζῶν καὶ *Ἐταιριῶν... Λεπτὰ 70

Τὰ φιλολογικὰ δημοσιεύματα καταχωρίζονται δωρεάν, μετὰ τὴν ὑπόθεσιν, ἀν ἐγκριθῶσιν, καὶ ἐφ' ὅσον ἐπαρκεῖ ὁ χώρος τοῦ φύλλου.

* Ἡ προπληρωμὴ εἶνε διὰ ἀπαραιτήτου. * Τὰ χειρόγραφα δὲν επιστρέφονται.

ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΠΟΙΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΗ

ΓΡΑΜΜΑ ΤΡΙΤΟ:

ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

(*Ἀνέδαγμα στὴν Ἀκρόπολιν.—Οἱ Ναοί.—Ἦμος.—Τὸ μουσεῖο τῆς Ἀκρόπολης.—Ἡ Μαίρη, ὁ Ξεφῆς κλπ.—Τὰ ἄλλα ἀρχαῖα.—Τὸ Κεντρικὸ μουσεῖο.—Χριστιανικὰ ἀρχαιοτάτη.—Τὸ νομισματολογικόν.—Ἰστορία λόγια).

Δὲ θὰ γράψω τώρα, στὸ γράμμα μου αὐτό, οὔτε γιὰ τὴ Ζωὴν, οὔτε γιὰ τὴν Τέχνην τὴ σημερινὴ τῆς Ἀθήνας, παρὰ μόνον γιὰ τὴν Τέχνην τῆς ἀρχαιότητος, αὐτὴ ποὺ ζῆ καὶ φαίνεται στὰ Μνημεῖα καὶ στὰ Μουσεῖα, ποὺ ζῆ καὶ θὰ ζῆ πάντα!...

Φτάνει τὰ παραληρήματα, φτάνει! Δὲν θέλω πιά νὰ μολύνω τὸ μεγάλο Φῶς!... Ἄς ποῦμε δυὸ λόγια περὶ τὰ Μουσεῖο τῆς Ἀκρόπολης. Ἐχει ἀρκετὰ κομμάτια μέσα. Ὅλα εὐρήματα ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶνε ἀρχαϊκῆς ἐποχῆς ὄντ, τοῦ καιροῦ τοῦ πρὶν τῆς ἀκμῆς τῆς Τέχνης. Ὡστόσο εἶνε καὶ ἀρκετὰ καλὰ ἔργα ἐκεῖ μέσα καὶ λίγα ἀριστουργηματικὰ ἔργα τοῦ Μεγάλου Καιροῦ. Καλλιτέρας καὶ περσότερα ἔργα εἶνε τὸ Κεντρικὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο τῆς Ἀθήνας, ποὺ γι' αὐτὸ θὰ μιλήσουμε παρακάτω.

Μπορῶ ποτὲ νὰ ὄσ περιγράψω τοὺς Ναοὺς τῆς Ἁγίας Ἀκρόπολης; ἔχω τὴ δύναμιν; Δὲν τὸ πιστεύω. Ἐχετε ἀπειρεσ φωτογραφίαις καὶ περιγραφῆς τοὺς γιὰ νὰ τοὺς ἴδῃτε. Δὲν ἀσεβῶ κ' ἐγώ. Ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ γι' αὐτὰ τ' ἀρχαῖα μαθαίνετε. Μ' αὐτὰ μᾶς ἐποτίσανε οἱ δασκάλοι μας ἀπὸ μικροῦς. Τὶ μπορῶ λοιπὸν τώρα ἐγὼ νὰ πῶ καινούργιο; Νὰ μιλήσω γιὰ τὸν Παρθενῶνα; Γιὰ τὸ μεγαλοπρεπέστερο ἀριστοῦργημα; Γιὰ τὸ φωτεινότερο πλάσμα τ' ἀνθρώπου; Ὅχι! Ὅχι! Δὲν μιλῶ γι' αὐτὰ. Λέω μόνον:

Κοκκινισμένα ἀπὸ τὸ πέρασμα τόσων χρόνων στέκονται ἀκόμ' ἀλύγιστα ἀπάνω δὴ στὸ βράχο τὸν οὐράνιο κάποια σύντριμμα, κάποιος κολῶνας, κάποιο Φῶς μῆς ἄλλης ζωῆς! Τὸ παραπάνω Ὁραῖο τῆς Μεγάλης Ἀρχαιότητος ἑαστεροκαθερίζεται πάνου σ' αὐτὰ τὰ γκρεμίσματα, πάνου σ' αὐτῆς τῆς μεγαλόπρεπης κολῶνας, πάνου σ' ἀνώτερα, γιομάτα φῶς, γιομάτα ἀλήθεια, γιομάτα ζωὴ χτήρια τοῦ Μεγάλου Καιροῦ!

Τὸ πέρασμα μῆς τέλειαις φωτεινῆς ἀρμονίας ἀπάνου σου, Ἀκρόπολιν, ἀστράφτει καὶ μᾶς δείχνει ἀκόμα τὴν ἐπιβολὴν σου. Τὴν ἐπιβολὴν σου, τὴν ἐπιβολὴν τοῦ καιροῦ σου, τῆς Τέχνης σου! Τέχνην ποὺ ζῆς ἀπάνου στὰ παλιὰ μάρμαρα! Τέχνην, ποὺ ζῆς μὲς στῆς παλιῆς κολῶνας! Τέχνην γιομάτη ψυχῆ! Ψυχὴν γιομάτη ἀρμονία! Ἀρμονία γιομάτη ποίησι! Ποίησι γιομάτη φῶς! Ναοί, ποὺ ζῆτε τόσους αἰῶνες κ' αἰῶνια θὲ νὰ ζῆστε γιὰ τῆς Τέχνης καὶ τοῦ φωτός τὸ θρίαμβο! Ναοί, ποὺχετε ὅλη τὴν ἐκφράση τοῦ αἰώνιου ὄρατου ποὺ φάνηκε στὸν κόσμον! Ναοί, κατωμένοι, ὀδλεγα, ὄχι μὲ χέρια, μὰ μὲ τοῦ φωτός τὸν Θεὸν τὴ δύναμιν! Ναοί, χτισμένοι, ὀδλεγα, ὄχι μὲ τ' ἀνθρώπινο πνεῦμα, μὰ μὲ κατὶ τὸ παραπάνου!

Γύρω-τριγύρω στὴν Ἀκρόπολιν τ' ἀρχαῖα μνημεῖα σωρὸς! Ἐκεῖ ἀπὸ πίσω τὸ θέατρο Ἡρώδου τοῦ Ἀττικῶν καὶ τὸ θέατρο τοῦ Βάκχου. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος ὁ βράχος τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ πέρα ἀπὸ τὸ ψῆλωμα τὸ μνημεῖο τοῦ Φιλοπάππου. Ἀπόδω τὸ Θησεῖο. Κι' ἀπὸκει οἱ Στῆλες κ' ἡ πύλη τ' Ἀδριανοῦ. Καὶ πάει λέοντας. Καὶ τώρα; Γιὰ πῶ νὰ πρῶτομιλήσω; τὶ νὰ πρῶτοπῶ; Σιωπῶ!

Προσκυνῶ συχνὰ στὸ Κεντρικὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο. Μέρει ἀλάκερες περνῶ καὶ μέσα... Ἄς πῶ λίγα λόγια καὶ γι' αὐτὸ. Πρῶτη αἰθουσα. Τέχνη ἀρχαϊκῆ. Ὅλα ἀτελῆ ἐδῶ ἀκόμα. Ἡ Αἰγυπτιακὴ τέχνη φαίνεται καὶ ἐμπρεζῆ τὴν Ἑλληνικὴν ἀκόμα, ποὺ καὶ ποὺ φαίνεται ἡ ἀνατολὴ τῆς Τέχνης...

Στὴν ἄλλην αἰθουσα, ποὺ εἶνε ὅμως λίγα ἔργα, ἡ Μεγάλη Τέχνη τῆς ἐποχῆς τῆς Ἑλληνικῆς γλυπτικῆς ξεφανερώνεται μπρὸς μου. Ἐδῶ νάτοι οἱ μεγαλῦτεροι τεχνίτες τῆς γλυπτικῆς ποὺ ὑπέβησαν μέσα στοὺς αἰῶνες!... Νά! Ἡ Κεφάλια θγαλμῆ ἀπὸ τοῦ Φειδία τὸ χέρι!... Ὡ ἀθάνατη γλυπτικὴ τῶν ἀρχαίων! Αἰῶνια ἀσύγκριτη! Ὡ σὲ θῆσάσουμε κάποτε;... Τάχασα μπρὸς σου! Ὡ ἀπλότη τοῦ ἀριστουργηματικοῦ!...

Καὶ περνῶ τῆς αἰθουσῆς περπατῶντας μέσα στὸ ἀγνόωτο φῶς, ποὺ με θαμπώνει! Καὶ φθάνω στὴν αἰθουσα τοῦ Ποσειδῶνος. Ἐδῶ εἶνε ἀθήθονα ἔργα, μεγάλα καὶ γερά. Ἡ τέχνη τὸς ὅμως εἶνε τοῦ καιροῦ τοῦ Μεγ' Ἀλεξανδρου ἢ Ρωμαϊκῆ. Αὐτὴ ἡ αἰθουσα μᾶς δείχνει πολλὰ πράγματα μὲ ἀντίγραφα τῶν ἀρχαίων ἀριστουργημάτων καὶ μ' ἔργα κείνου τοῦ καιροῦ. Καὶ θαυμάζω ἐκφρασῆς ὑπεράνθρωπες, στάσεις, σώματα, ζωὴ καὶ φῶς. Κι' ὁ Ποσειδῶνας! Κ' ἡ Μαίρη!...

Σὲ μὴ μικρῆ αἰθουσα βλέπω κατὶ θαυμαστά ἀνάγλυφα καὶ ἀγάλματα!... Κ' ἔπειτα τὰ ἐπιτύμβια. Αἰθουσῆς κ' αἰθουσῆς γιομάτες! Τὰ περισσότερα εἶνε ἀνάγλυφα, ποὺ παρασταίνουσι ἕναν ποὺ κάθεται κ' ἄλλους ποὺ τὸν χαιρετᾶνε. Ὁ πεθαμένος κάθεται κ' οἱ δικοὶ του τότε χαιρετᾶνε, ποὺ τότε ἀφίνει... Καί, εἶτε

ΣΤΡΟΦΕΣ

1. Αὐτὴ σὰ μάτια μου ἡ κυρὰ ποὺ ἄργει νὰ ξεμωρῶσῃ. Τὴ βλέτῳ ἀδιάφορη ξανά! Καί, ποτε θὰ νυχτώσῃ; Κι' ὀλονυχτίς ἡ συλλογὴ Κι' ὀλημερίς οἱ τρόμοι, Γιὰ τῆς κυρᾶ; τὴν προσταγὴ Γιὰ τῆς; κυρᾶ; τὴ γνώμη.

2. Τὶ ἔχω κ' ὄλο νοιώθω μὴ θάλασσα μεγάλη σὰ στῆθ μου τὸν πόθο γιὰ κάποιον ξένα κάλλη; Γιὰ κάποιον κάλλη ξένα πάλι ἕνα φίλο νοιώθω, ὅπου μοῦ βρῦνε ὀϊμένα, τὸν πῶ μεγάλο πόθο.

3. Τὶ νάλλαξε δὴ κάτου ποῦ ὅλος ὁ κόσμος γύρω τοῦ μαῦρου τοῦ θανάτου ἐλουστῆκε τὸ μῦθο; Δὲν ἄλλαξε κανένα μόνον ἄδεια εἶν' ἡ καρδιά μου Κ' εἶν' ὄλα πεθαμένα σὰ μάτια τὰ δικά μου.

X. ΒΑΡΑΕΝΤΗΣ

μεγάλα εἶτε μικρὰ, εἶτε περιπλοκα εἶτε ἀπλά. ὄλα ξεχνῶνουμε μὴ λυπῆσῃ, μὴ λύπῃσῃ... Πάμε, μὴν κλάψω... Σαρκοφάγοι ἔπειτα. Βαρῆς μεγαλόπρεπες! Κ' ἐκεῖ ἔπερα, ὦ! Νά! Νά! Ὡ ἔφηδος, ποὺ βρέθηκε στὴ θάλασσα, στ' Ἀντικύθηρα κοντά. Ἀγαλμα χάλκινο ἐξαιρετικῆς τέχνης.

Κ' ἐδῶ κατὰ μέσα σὲ γιάλινες θῆκες, βλέπει κανένας κ' ἀντικείμενα τοῦ βίου τῶν ἀρχαίων, ἀξιοπαρατήρητα γιὰ περιέργεια. Καὶ περνῶ κατόπι στὴν Αἰθουσα Καραπάνου. Ἐκεῖ βλέπω καὶ πολλὰ Κερκυραϊκὰ ἀρχαῖα Ἐπειτ' ἀρχίζουσι αἰθουσῆς μὲ ἀγγεῖα. Πρῶτα ἀγγεῖα κόνικα μὲ μαῦρες ζωγραφίαις. Ἀπειρα τέτοια. ὄλων τῶν σχημάτων, μικρὰ καὶ μεγάλα... Κ' ἔπειτα ἀλλοιωτικά. ὄσπρα, μαῦρα, γιάλινα... Τὶ νὰ πρῶτοπῶ κανένας; Χιλιάδες περνῶνε μπρὸς μου. Ὅλη ἡ ἀρχαία ζωὴ καθρεφτίζεται μὲ λίγες ἀπλῆς γραμμῆς ἀπάνου σ' αὐτὰ τ' ἀγγεῖα.

Κατόπι κ' ἄλλα ἀρχαῖα. Οἱ Ταναγραῖες, ἀριστουργηματικὰ ἀγαλματάκια. Κι' ἄλλα ἀρχαῖα ἀκόμα, κ' ἄλλα... Μὰ ποῦ νὰ πῶ γιὰ ὄλα; Ποῦ νὰ τ' ἀναφέρω οὔτε;... Ἐπειτα, στὴ μέση τοῦ Μουσεῖου, ἀρχαιοτάτες Μυκηναϊκῆς. Κοσμήματα πολῦτιμα, ἀντικείμενα ἐκείνου τοῦ καιροῦ καὶ λίγα καθαρὰ ἔργα τέχνης. Ὅλα ἀπόξω ἀπὸ τὴν Τέχνην τὴ μετὰ τὴν ὄμως ἀκόμα. Κι' ἀκόμα ἀντικείμενα Αἰγυπτιακῆς Τέχνης!

Ἀτέλειωτο εἶνε τοῦτο τὸ Μουσεῖο... (Κ. Παλαμῆς: «Ἐκατὸ φωνῆς». 77). (Τὸ τέλος εἶς τὸ προσεχές)

Παρακαλοῦνται οἱ κατὰ τόπους ἀγορασταὶ τῆς «Δάφνης» νὰ τὴν ζητοῦν τακτικὰ ἀπὸ τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

ΣΠ. Κ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ "ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ," ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ 3

ΣΚΗΝΗ Θ'. —ΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΔΟΥΓΙΖΙΑΣ—

ΔΟΥΓΙΖΙΑΣ (εισερχόμενος χαιρετῶ τὸν Μαλαμίδην). ΠΑΥΛΟΣ. Κύριε Κρανᾶ, ὁ κ. Λουζιζιῆς... Μὰς ἀπέρπεσε μὴ συγγῆ;...

ΔΟΥΓΙΖΙΑΣ. Παῦλο, τί ἔχεις; Φαίνεται ὅτι νὰ σὲ βρῆκα κάποια συμφορὰ... ὄταν νὰ σοῦ ρθε κάτι φοβερό!...

ΠΑΥΛΟΣ. Ναί...Κάτι μοῦπε...αὐτὸς...ὁ ἀδελφός τοῦ πατέρα μου.

ΔΟΥΓΙΖΙΑΣ. Θὰ εἶνε σπουδαῖοτατο! Κ' ἐγὼ ὄς διέκοφα. Ἀλλῆθε...Ἐρεῖς, γιατί ἑξαγαγῆσαι; Χθὲς μὴχρς γυρέψι. ἕνα δάνειο διακοσίων δραχμῶν. Καὶ λησμονῆσαι νὰ σοῦ τὸ δῶσω τώρα, ποῦ ἔχω χρήματα. Εἴγαμε νὰ ποῦμε τόσα ἄλλα... Στὶς δὴνω τῶρα...Ἡ καλλίτερα τίς βάζω σ' ἕνα φακέλλο καὶ τίς δίνω σ'τὴν ὑπερρέτριά σου γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθῇ ὁ θεός σου... Μὰ τόσο λοιπὸν σοδαρὰ εἶνε αὐτὰ, ποῦ λέτε; Ἐγινες ἀλλοιψίτικος... Ἀλλῆθε! ἤλλα καὶ γὰ ἄλλο λόγο... Ὅταν ἔβγῃ τὴ Δίξια πᾶς τῆς πῶς φεύγῳ γιὰ νὰ γυρίσω σὲ λίγο μὲ περισσῶτερα χρήματα...Πάω...Εἶνε παγωμένο τὸ χέρι σου... Μπᾶ!...Δὲν περᾶζει... Θὰ σοῦ τὸ ζεστοῦν ἡ Ἴντα... Χάρηκα πολὺ, κύριε!

ΣΚΗΝΗ Ι'. —ΠΑΥΛΟΣ—ΚΡΑΝΑΣ—

ΠΑΥΛΟΣ. Περιμένω! ΚΡΑΝΑΣ. Ἄκουσε λοιπὸν... Ὁ πατέρας σου δὲν πέθανε ἀμέσως... Ἐξῆς τρεῖς ἡμέρες ἀκόμη. Καὶ τὴν τελευταία του ὄρα τὴν πέραςε μαζί μου! Εἴμαθα μόνου! Καί, σ'τὸ κρεβᾶτι τοῦ θανάτου μοῦ εἶπε τί συνέβη!

ΠΑΥΛΟΣ. Ἀποδείξει. Ἀποδείξει! ΚΡΑΝΑΣ (συνεχίζων μὲ βαρεῖαν φωνὴν τὴν διήγησίν του, ὡς νὰ μὴν ἀντιληφθῇ τὴν διακοπήν). Κοντὰ τὴν γυναικὰ του ἦταν ὁ φίλος του. Τὸς εἶδε ἀπὸ τὴν χαραμδα τῆς πόρτας, ὡς ἔβησε σ'τὸ σαλόνι... Ἐκάθητο δίπλα τῆς! Εἶχε πάρει τὸ χέρι τῆς...κ' ἐπὶ τὴν ἐκῆταξῆς τρυφερῶς τῆς εἶπε: Ὡ, ἀκόμη τὰ θυμοῦμα τὰ λόγια αὐτὰ...Καὶ νομίζω, πῆς ἀκούω τὴ βραχιασμένη, τὴν τρεμουλιασμένη ἀπὸ τὸ θάνατο φωνὴ τοῦ πατέρα σου, τοῦ ἀδελφοῦ μου, νὰ μοῦ τὰ ἐπαναλαμβάνει... Ἐλένη, τῆς ἔλεγεν ὁ ἐραστής, «σ' ἀγαπῶ. Σ' ἀγαπῶ πάντα ὅπως πρῶτα! ὅπως τότε, ποῦ πρωταπαντηθήκαμε». Καὶ τὴν στιγμή ἐκείνη, ὡς ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ πατέρας σου, ὁ ἔγγονος τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ, τὸ τιμημένο παλληκᾶρι τοῦ 86, ἔγινε ὡς τρελλός! Τότε... (Διακοπὴ ἀπὸ τὴν μεγάλην συγκίνησιν).

ΠΑΥΛΟΣ (ἀκούων μὲ θρονίαν, μὲ καταβαρῶθρον, ἐκδηλώνων τὰ αἰσθήματα ποῦ πλημμυροῦν τὰ στήθη του). Τότε; ΚΡΑΝΑΣ. Ἄνοιγε τὴν πόρτα καὶ εἰσερχῆ μὲ τὸ περιστροφὸ σὸ χέρι! Πυροβολεῖ κατὰ τῆς σὺχῆου του! Τὴν βλέπει; νὰ πέρη! Ἐπειτα κατ' ἐκείνου. Βλέπει, ὅτι τὸν ἐπίτευχε μὲ τὴν δεύτερη σφαῖρα. Ἐκλονίζετο ὁ ἄτιμος! Τέσσαρες μόνον εἶχε τὸ περιστροφὸ τοῦ! καὶ τὴν τελευταία...

ΠΑΥΛΟΣ. Τὴν τελευταία; ΚΡΑΝΑΣ. Τὴν ἐκράτησε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του! Ἐστῆριξέ σ'τὸ στήθος τὸ περιστροφὸ καὶ ἐπυροβόλησεν! Ἦταν φωνικὴ ἢ πληγὴ! (Διακοπὴ). Ἐπειτα μὲ φωνὴν ὀδυνην: Καίμενος ἔπειτα ἀπὸ πυρετό, σὸ νεκροκρεβᾶτο, ἔμαθε τί συνέβη! Εἶχε λιποθυμῆσαι μόνου ἡ γυναικὰ τοῦ Κι' ὁ ἄλλος πληγῶθηκε ἐλαφρὰ!... Ἦρουν ἐγὼ πάντα κοντὰ του τὶς τελευταῖες

του ὄρες! Καὶ ὅταν κακάλαβε πῶς ἤγγιζε ὁ χᾶρος μούδωκε ἕνα γράμμα! Τὸ ἔτοιμασε, ὡς κατάλαβε πῶς κόβεται ἡ ζωὴ του! Ἀπευθύνεται σ' ἑσένα! (ἀνασφῆρει ἐπιστολήν). Κῦρτα... Ἐχει ἀκόμη κάποια ἴχνη ἀπὸ τὸ αἶμά του! ΠΑΥΛΟΣ (λαμβάνων μὲ τὴν μίαν χεῖρα τὸ γράμμα, μὲ τὴν ἄλλην δὲ σφιγμένην ἐπὶ τῆς καθέδρας ὡς ἔτοιμος νὰ πῶ. Πᾶντι βλέμμα εἰς τὸ κείμενον τῆς ἐπιστολῆς). Δὲν μοῦρομ... Ἄλλοῖμον! Δὲν μπορῶ νὰ διαβάσω!... (Διαβάνει τὴν ἐπιστολήν ὁ Κρανᾶς).

ΚΡΑΝΑΣ (ἀναγινώσκου). «Παῖδί μου! Ἡ μητέρα σου μὲ ἀτίμασε! Μ' ἔκαμε νὰ ζητήσω τὸν θάνατο. Νὰ τὴν μισῆς καθὼς τὴν μισῶ! Ἐκδικήσου με». Περισσότερα δὲν μποροῦσι νὰ γράψω...

ΠΑΥΛΟΣ (ἐδριαικόμενος ἐπὶ τὸ ἀνακλίντρον καὶ ὄρθων). Πατέρα μου... Πατέρα μου... (ἀναγινώσκου αἰφνης ἑξῆλλος). Καὶ τί μοῦ ἀποδεικνύει, ὅτι δὲν εἶνε κ' αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ μὴ συναφανῆσαι; Τὶ μοῦ ἐγγυᾶται, ὅτι τὸ μῖσός σου δὲν ἐπῆλεξε οὐκωστὶα φρικτῆ;

ΚΡΑΝΑΣ. Ὁ ἰατρός Νέκας, δὲν εἶνε φίλος σου; φίλος τῆς μητέρας σου; ΠΑΥΛΟΣ. Ναί! Ἄλλ' αὐτὸς πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, ἐνὸς ἐξῆρχετο ἀπὸ τὸ δωμάτιο αὐτό, μοῦ ἔλεγε, ὅτι πρέπει ν' ἀγαπῶ, ὅτι πρέπει νὰ λατρεύω τὴν μητέρα μου!

ΚΡΑΝΑΣ. Ἐχεις λοιπὸν ἐμπιστοσύνη αὐτόν; ΠΑΥΛΟΣ. Ὅπως εἶς τὸν ἑαυτὸ μου! Ἐξω ἀπὸ τὴν μητέρα μου, δύο ἀνθρώπους ἐγνώρισα νὰ μὲ ἀγαποῦν! Αὐτὸν καὶ τὸ Δάφνα!

ΚΡΑΝΑΣ (τονίζων τὸ ὄνομα). Τὸ Δάφνα! Ἄκουσε! Δὲν μπορεῖς τότε ν' ἀμφιβάλλῃς διὰ τὴν ἀπόδειξί μου! Μπροστὰ σ' αὐτόν τὸν ἰατρὸ, μοῦ ἔθηκε τὸ γράμμα ὁ πατέρας σου! Ρῶτησά τον, δὲν θ' ἀρνήθῃ...

ΠΑΥΛΟΣ. Τίποτε!.. Τίποτε λοιπὸν! Ὅβτε ἡ ἀμφισβολία δὲν θὰ μπορῶσῃ νὰ μοῦ μείνῃ! (Πᾶνται πάλιν εἰς τὸ ἀνακλίντρον, καλιπτει τὴν κεφαλὴν μὲ τὰς χεῖρας). Καὶ ἔπειτα μὲ ἑκείνου σὺν ἑσέου σκεδῶν χρόνια διὰ νὰ μοῦ εἰπῆς, ὅτι εἶμαι τὸσον δυστυχισμένος;

ΚΡΑΝΑΣ. Ἦτο τὸ πατέρα σου ἡ ἐντολή! Δὲν ἤθελε νὰ πικρῆν τὰ πρῶτα σου παιδικὰ χρόνια! Κι' ἤθελε φοβερότερη νύνη ἡ ἐκδικησις σου! Μόνου ἂν παρτεῦστανε ἡ μητέρα σου, μόνου ὡς ἐβλεπα παραμελημένο καὶ περιφρονημένο, θὰ ἐφανόμουν ἐγὼ! Μούπε ὁ πατέρας σου νάλλω τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ γινόσων στρατιώτης! Καὶ σῆμα, ποῦ βγαίνεις σηματοφόρος ἀπ' τὴ σχολὴ, ἤλλα!

ΠΑΥΛΟΣ. Καλλιτέρα νὰ μὴν ἐρχότανε ἡ ἡμέρα αὐτὴ! ΚΡΑΝΑΣ. Σὸ φάνεται λοιπὸν πολὺ βαρεῖά ἡ ἐντολὴ τοῦ πατέρα σου...καὶ ἀγανακτεῖς;

ΠΑΥΛΟΣ. Κι' ἐκείνος... ζῆ ἀκόμη; ΚΡΑΝΑΣ. Ναί! Ἐν εἶνε καλὰ ἀπ' τὴν πληγὴν του, βρῆκα μὴ ἀλλῆ ἀφορμὴ καὶ ἐμονομαχῆσαι! Μὰ τὸ μολδίει μόνου τίποτε σκεδῶν δὲν ἔκαμε. Δὲν μύρεσαι νὰ τὸ πᾶρω τὴ ζωὴ! Ἐπειτα ἔφυγε! Πῆγε μακρὰ... Ἀπὸ τότε δὲν ἑαυσαναντηθήκαμε! Τὸν γύρεψα. Τὸν κατεβίωσα! Μὰ μᾶς ἐχώρισαν θάλασσος ἀπέραντες!.. Κι' ἐγὼ, Παῦλο, ἔπερασα χρόνια πολλὰ ἐκεῖ, εἰς τὰ ἔξνα! Κι' ἂν σὺ δὲν μ' ἔβλεπες, εἶχα ἐγὼ πάντοτε, κ' ἀπὸ μακρὰ, τὸ βλέμμα μου ἐπάνου σου! Σὺ κληρονομῆς τὸ ὄνομά μου! Καὶ δούλευα, δούλευα γιὰ νὰ μὴ μείνῃ φτωχός ἐκείνος, ποῦ εἶνε ἡ ἐλπίδα τῆς γενεᾶς μου! Ἐμῖνα χρόνια πολλὰ ἔξω! Ἐρχόμουν στόν τόπο μας σπανίως! Καὶ μῆλις τώρα, πρὸ ἐνός μηνός γύρισα γιὰ νὰ μείνω διαρκῶς! Ἐδουπλάσασι εἰς τὰ ἔξνα τὴν περιουσία μου! Δὲν ἤθελα νὰ μείνῃ φτωχός ὁ γυός

τῶν στρατηγῶν καὶ τῶν Φαναριωτῶν! Γιατὶ ὄβμενες φτωχός! Ἐνὸς ἑμᾶςου ἐγὼ, ἐσπαταλοῦς ἡ μητέρα σου! ΠΑΥΛΟΣ. Ποτὲ δὲν τὴν εἶδα νὰ κἀνῃ περὶτὸ ἔξωδου!

ΚΡΑΝΑΣ. Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας σου, εἶχατε σκεδῶν τριακόσιες χιλιάδες! Καὶ τώρα, τὸ ἔξερεις βέβαια;... Ἡ περιουσία σας εἰνεζήτημα ἂν φθῆνη τις ὀβδῶνα! Κι' ὡς τὸ τέλος ποῖς ἔξερεις; ὄβμενες μόνου μὲ τὸ μισθὸ σου! Κι' εἶνε μικρός, πολὺ μικρός ὁ μισθός τοῦ σηματοφόρου γιὰ ὄνομα ὡς τὸ δικὸ σου! Ἐγὼ ἐπάνω μου τὰ ἔγγραφα, ποῦ δέχουνοι, ὅτι ὅταν πέθανε ὁ πατέρας σου εἶχατε μεγάλην περιουσία. Ἄλλ' ἡ μητέρα σου τὴν ἐσπατάλησας...

ΠΑΥΛΟΣ. Μὰ ἦταν διακοσὸς κλεισμένη αὐτὴ ἐδῶ. ΚΡΑΝΑΣ. Τὶ ἐγίνετο εἰς τὰ πρῶτα σου παιδικὰ χρόνια δὲν μπορεῖς νὰ γνηοζῆς; Ποῖς ἔξερεις; Ἐγινε ἰσως τὰ χρήματά σου ἡ βῆσις τῆς περιουσίας τοῦ ἐραστοῦ τῆς, αὐτοῦ, ποῦ δὲν τὴν πῆρε κατὰ γυναικὰ του. Εἶνε πλούσιος, πολὺ πλούσιος τώρα! Ἐκαμε χρήματα εἰς τὸ ἐξωτερικόν! Καὶ τώρα εἶπέ μου: Τὶ σκέπτεσαι νὰ κἀμῃς;

ΠΑΥΛΟΣ. Θεῶ μου, τί νὰ κἀμῃ; Φοβεῖμαι, ὅτι θὰ χάσω τὸ λογικὸν μου! Ἄλλοῖμον! Ἐξῆ τοῦ σέλος τοῦ πατέρα μου!

ΚΡΑΝΑΣ. Ὅχι! Εἶσαι νέος καὶ τὸ μέλλον τοῦ χαμογελᾷ! Εἶσαι ἀξιος νὰ ζῆσῃς εὐτυχισμένος! Κάμε μόνου ὅτι γυρεῖς ὁ πατέρας σου. Θὰ τῆς εἰπῆς, ὅτι τὴν περιφρονῆς, ὅτι τὴν μισεῖς, ὅτι δὲν θέλεις νὰ τὴν ἔξερῃς γιὰ μητέρα σου! Καὶ θὰ φύγῃς ἀπὸ κοντὰ τῆς. Ἐξῆλθῃς νὰ καθῆσῃς μαζί μου! Κοντὰ σ' ἐμὲ, ποῦ ἔξερῃς κ' ἐργάστηκα γιὰ ὄνα! Δικὴ σου θῆαι ἡ περιουσία μου, ποῦ ὑπερβαίνει τὸ ἑκατομῦριο!

ΠΑΥΛΟΣ (τονίζων). Τὸ ἑκατομῦριο! ΚΡΑΝΑΣ. Ἐγὼ ἔξερῃ κατὰ τὴν ὄνα μόνου! Ἐγὼ εἶμαι ὁ πατέρας σου!

ΠΑΥΛΟΣ. Ναί! Ἄν εἶνε ἀληθινὰ, θὰ κἀμῃ ὅτι θέλεις, ὅτι ζητεῖ ὁ πατέρας μου... ἡ τιμὴ!... Καὶ θῆλθω κοντὰ σου ἔπειτα...ἀπὸ ἐκδικηθῶ φρικτὰ κατ' ἐκείνου...κατ' αὐτῆς!... Πῆς μου! ὁ ἐραστής τῆς, ποῦ εἶνε τώρα;

ΚΡΑΝΑΣ. Τὸν ἔξερεις πολὺ καλὰ! ΠΑΥΛΟΣ. Τὸν ἔξερω; Ποῦ μπορῶ νὰ τὸν εἶρω; ΚΡΑΝΑΣ. Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ ἰβῆς ἐκείνη! ΠΑΥΛΟΣ. Ναί... Ποῖς εἶνε; ΚΡΑΝΑΣ. Ἀπόφες ἀκουσα νὰ λῆς μ' ἀγάπη τ' ὄνομά του!...

ΠΑΥΛΟΣ. Λέγῃ; Ποῖς; ΚΡΑΝΑΣ. Ὁ Δάφνας! ΠΑΥΛΟΣ (ὡς ἐμβρόνθιος; ἀναγινώσκου). Αὐτὸς... Ὁ Δάφ

Ο... ταρξίας Διδοχος του Σερβικού Θρόνου

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Ελα, καλέ μου, πλάγιασε, στήν ἀγκυλιά σου το κεφάλι μου να γείρω και να ορθώσω, να πεθάνω...

ΓΕΩΡ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΛΑΚΗΣ

Η ΒΙΕΝΝΕΖΙΚΗ ΟΠΕΡΕΤΤΑ

Η περίφημος Βιεννέζικη Όπερεττα με την Mila Theren, αφού έδωσαν δικό παραστάσεις εις το Δημοτικόν Θέατρον όπως εγραφήμεν προχθές με πρωτοφανή κοσμοπλημύνην, απεράσισε να παραμείνη ακόμη εν Αθήναις επί τινος ημέρας.

ΝΤΙΝΑ

Τφ κ. Αθ. Μίχης

Πόσα στον κόσμο είνε μιανήρα, πόσος καρδιές απ' τον καϊμό του; λιώνουν και μέσα σε άγνωστα μαριζόρια την άρετή τους σαβανώνουν.

ΣΤΡΟΒΙΛΙΣΜΑΤΑ

ΕΝΩ ΧΙΟΝΙΖΕΙ...

ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ

Έξω λοιπόν χιονίζει! Τό χιόνι πέφτει κάποτε απαλά-απαλά σαν μυγούλιας, που παρούργοντες ο άνεμος τό κάνει να χορεύη κάτι παρθένοους χορούς, και κάποτε πυκνό-πυκνό, σαν φτερά καναίους πουλιού έξωτικοι, λευκού...

Και βλέποντας από τό παραθύρι μου τό χιόνι να λευκαίνη, τι βρη, ο νούς μου φεύγει και στροβιλίζεται και αυτός, σαν τής χιονιάς.

Περνή από χιονισμένους δρόμους, από βουνά και λαγκαδιές, σίχζει την παγωνιά, και ξεπερνώντας κάτι διαβατήρια πουλιά του χειμώνα, χώνεται σ' ένα ζεστό, πόσο ζεστό!—δαματιάκι...

Έκει την βρίσκει. Την βρίσκει, την κόρη με τό σγουρά μαλλιά να παίζη και να γελά άξένοιαστα με γνωριμούς της.

Πόσον γελά χαριτωμένα! Άκούει τό γέλιο της, τό άσημένιο, που τόσο του ήρεσε, και μένει σ' έκστασι βαθεία... άκούει την μιλιάνη της, που έχει κάποιο τόνο, βαθύ, ιδιαίτερο, έλκυστικό, και παραδίδεται σε στιγμής χαριτωμένας, σε στιγμιάς απάντασταις!

Νά, τώρα, γελάει πάλι, κωτιάζοντας στον καθρέπτη την μορφή της. Γιατί μειδιά πάλι χαριτωμένα; Φαίνεται πως δεν θ' άμεινε δυσαρεστημένη από τό κούταγμα. Άλλά μήπως και ή περάδες που της τραγουδάει ο κόμος και της πιστεύουν ζωντανά, όταν ελούντο στις βαθυσκιάσταις λίμναις δεν έμενον ευχαρισμέναις από την μορφή τους;

Ο νούς μου τώρα ταράσσεται και στενοχωριέται...Δεν ξέρω γιατί. Φαίνεται πως περιμένει να ιδή άλλα πράγματα. Ίσως.

Ο άερας, ο ξηρός, ο παγωμένος φυσούσε απ' έξω, άνοίγει για μιάν στιγμή τό παραθύρι της. Ο νούς μου την άφνει μ' ένα της μειδιάς, όταν επανέκλειε τό παραθύρι και χαϊδεύοντάς της τό όλόσωμο μαλλιά, φεύγει χαρούμενος...

Έξω χιονίζει ακόμη.. Άρχίζει τώρα να φυσά κάποιος άερας παγωμένος, που σκορπά από τό κλαδιά των δένδρων χιονιάς κάτω.

Και τό χιόνι πέφτει πάντοτε...

ΚΡΟΥΠ

ΣΑΤΥΡΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

Ο ΔΕΣΠΟΤΗΣ

— Μητροπολίτη, κάμ με κι' έμένας Δεσπότη, μή έξω του νιμφοπόνος Σου, Σεβάσμι, μ' άφίνης, μή μον άνάβης τή γολή, μή μον ξυνής το σκιδι γιατί μετάνοια θά σ' εύρη και τοίρος θά νά γίνης.

— Ε! τί Μητροπολίτη μου, σαν πάω σε καρφενεία, σε ταραντέλλες, σε σαλόν, σ' άπρεμινι, σε τοιά, έστο και σε καρφέ-σανάν; Τώρα γ'χω θεία άγνεία δεν' βρίζε' ένα. θηλυκό κι' έμένα ν' άγαπάη.

ΝΤΙΝΑ

Τφ κ. Αθ. Μίχης

Δεν με κνιτούν, και βογγάει καθημερινός σκορπάω γι' αυτό, Μητροπολίτη μου, δεσπότη να με κάμης κι' όμο Σου βάνω πως μαμιά δεν θά γ'χω όπου θά πάω, αν κ' ήμουν 'ς τής Αθήνας μας, τό καρτιονάκια [βλάμης].

— Πρόσελθε, τέκνον του Θεού κάμω του ελαχιστου έχεις προσόντα, άρχιερέας γενήσοι του Υγιότου.

Προηγούμενα φύλλα τής «Δάφνης» ευρίσκονται εις τό γραφείο, καθώς και εις όλα τό κούσκια, όπου πωλούνται έφημερίδες.

Ίδλη

Δ Α Φ Ν Η

Έξωδες τον καιρό καιρό πενιέμορφη παρθένα, ή «Δάφνη», κόρη του Πηγείου, τον άδανάτων γέννα, άγγή ήταν ή θυμ της, χυσοάρι τό μαλλιά της κ' ώσαν ήλιον έλαμπεν άχτίδα ή ματιά της.

Μιά μέρα, που τρελλότα'ς σαν κύνος μέσ' στή λίμνη, την είδεν ο Απολλώνιος κι' άμέσως δειοί ύμνοι σκοραίνιτηκαν στή λύρα του, π' άρχίησε να ψάλλη αυτής που πειά τον μάγεψε τό δνειρευμένα κάλλη.

— Όπως τό φειδι τό πουλί, τή Δάφνη μαγνητίζει κ' ή λύρα του Απολλώνια, που έμπρός της γοναίζει, μά ξάφρον σαν να ζύπνησεν από τή γοητεία φεύγει μακριά απ' τής λύρας του την πλανερή άρμονία.

Σαν τό γεράκι τό πουλί, φεύγει κι' αυτόν έκείνη, αλλά σαν είδε πως κανείς πλάον δεν θά τή σώσει, στον Πηγείο πατέρα της παράκληση άφνει σ' ένα δεινιό, για να σωθή, να την μεταμορφώση.

Και νά... κλαδιά γενήμιας τό κρινοδάκτυλό της ορίζε βαπτές τό πόδια της, και φύλλα τό μαλλιά της, για τίμη της όρισαν τό κλώδι της να κνήη τής «Δόξας» τ' άνεκίτητο, κ' θμάσαντο οισγράνι. Αθήνα. Γρη. Θ. Ρίτσος

ΕΛΛΑ...

Κατέβα μιά νυχτιά από του ούρανού τό δώματα Έτσι βουβά, έτσι αιγά καθώς τό χιόνι Στό δρόμο θά νά φέγγη σου ή νυχτή μου μ' όση από μινε

Φωτιά, που δεν την ούθασε οί πόνοι. Σά δέντρο μαγαμένο και κατάγμιο Απλόνο σου τό χέρι προς τό ύψη, Κι' ή χειμωνιά, ονιτροσφιά μου άπροσκαλέσει, Ζητάει κάθε γωνιά ούρανού να κρινή.

Ελα! Σαν δειρο ού φέρω μεσ' τό νού Και σε ζητώ σαν κάποιον άλήθεια, Ακόμα δεν ξεράθηκαν τό ζελια μου Κι' ακόμα δε μου πάγωσαν τό στήθια:

Ελα! Γιατί ή καρδιά μου άδωνάτη Νά ονιτροσφύη με παλιούς τό δνειρά μου: Θαοδη μιάν ώρα νεκροθάφτης τό γενο Κ' εγώ να γένο μνηστή στή καρδιά μου. Κατέβα μιά νυχτιά από του ούρανού τό δώματα Έτσι βουβά, έτσι αιγά καθώς τό χιόνι

Ολίκερη ή καρδιά μου τώρα γίνε' άγκυλιά Κι' όλο τον κόσμο έμπρός σου τον άπλώνει. Όλο τον κόσμο της νυχτής των όνειρων Και των μεγάλων πόθων που έχω πλάσει: Θα δής άλλωόικη απ' τον κόσμο μου νυχτή Που αήη στους ούρανούς θά σ' ανεβάση.

ΟΥΡΑΝΗΣ

ΣΤΟ ΒΡΑΧΟ ΤΟΥ ΛΥΚΑΒΗΤΟΥ

Αίόνηα όλόρθος οτίκομοι και βγάεις τό κεφάλι άνάμωσα απ' τό ούνερα να ιδής 'ς τον ούρανό τί είνε τάστέρια π' ό κνιθόν καθ' ένα άγάλι άγάλι βουβά πάντα κι' άνούραστα σε όρόμο σκοιτενό

Και την άκοίμητη ματιά βοθίζεις 'ς τής άβύσσου τό βάθη τά άτέλειωτα ούν κεί να ζήτης, που οί αιδώς έλασαν, και μέσ' 'ς τή οισπή σου του Πλάστη το βασιλειο που είναι έροτις.

Μνοιήριο τριγύρω σου, κοιμάται όλ' ή πλάσι, οκοιόδι μαύρο σε κρατεί σφιχτά 'ς τήν άγκυλιά, Γίγαντα, δεν σ' έκούρασαν την πλάτη σου τό δάση, δεν χόρτασε π' τό ούνερα να δέξομαι φιλιά.

Κοιμούνται όλα γύρω σου, μα ού άνοιγομάτης γύρω τριγύρω το βόθρο του Πλάστη έρενης, ποιάς σ' έφερε και σ' έοιρες περασιτικός διαβάτης χρονια και χρονια, γίγαντα, να μάθης άργυνης.

Μνοιήριο πάντα έλινο πάχει περάσει χρονια κοιμάται τόρα ήσυχο και ού δεν τό ξυπνάς, ποιάς έοιρες την πέτρα σου θε να ρωτάς αιώνια βουβά πλέρ όλα γύρω σου και μάτην θ' άργυνης.

Ολόρθος πάντα κι' άργυνης θά οτίκεις αυτού πέρα χωρίς να γύρης τό κορμι για να ξεκουραοθή. Έτσι τό θέλει ή ζωή, μα θε γαυθή μιά μέρα μαζί μας, εις την άβυσσο και ού να κνιθούθης.

Τό Σ....

ΤΟΥ 1909

(Αναδημοσίευσις από την συνάδειον «Εμπρός»)

Πολύ άτυχέ: ήπηρεσε τό διαρραδαν έτος διά τό Έλληνικόν θεάτρον. Μεγάλη ευθεία κατ' αυτό, άλλ' άνεπιτυχής. Ώς και σ'τα αλ «έπιθεωρήσεις» αλ όποια συνεκέντρωναν άλλοτε τον κοσμηκην από τό τέσσαρα άκρα τής πόλεως εις τό θεάτρο, διαπύρηναν όλλγον κατ' όλλγον εις τον μαρμασμόν και έζησαν βίον άδοξον, υρόμεναι επί σκηνής ως γραβιά κωμηκότητα από τον πρώην πολυτάραχον βίον των. Τά «Παναθήναια», ή πολυάλακτος ατή άγέλας διά τους συγγραφείς και τους ήθοποιούς, άνασθώντα και έπισκουαθώντα δις υπό των εφών αυτών γεννητόρων δεν κατόρθωσαν ν' άποκτίησουν την παλαιάν αυτών ευλίειαν. Ο «Κινηματογράφος» έπίσης. Άλλ' ούδέ τό «Σκαίτηγκ-ρίγκ», ή έπιτυχέστερα όλων των έπιθεωρήσεων, δεν έπλούτισε τον συγγραφέα της, καιτοι έδδθη τρακοντάκις από σκη, ής. Νά έληξεν άρα ή βασιλεία των έπιθεωρήσεων; Αυτό θά μάς τό δείξη τό άρχόμενον έτος.

Την αυτην με τας έπιθεωρήσεις άτυχίαν ειχε και ή άρτιγέννητος έπεσέττα. Η πρώτη τοιαύτη, ναυτική την ήπόθεσιν, τό «Σία κι' άράξαις» έπέδισε, διά να μεταχειρισθώ κι' έγώ έπίκαιρον φράσιν, από τής πρώτης παραστάσεώς της. Μετ' όλιγας ήμέρας άνεφάνη εν νέου εις τό πρόγραμμα υπό τον τίτλον «Θάλασσα! Θάλασσα!» ματαιός όμως άνέμενε τούς μηρούς... θεατάς, ότινες ζέν έσπουδον να την άντικρυσούν! Έτέρα έπιθεωρήσις ή «Σύλλογος των άγάμων» δοκίμου συγγραφέως έργον, ήτύχησε και ατή. Οί «Σατανάδες» του κ. Ασπρέζ δεν άνέδωλλον εις πειρασμόν τούς Αθηναίους.

Η κωμωδία δεν άνεβουσασε. Τούναντιον. Η «Αντιπεθερίνη» του ήσφασιμένου και του κ. Γιαννουακή μόλις άνιέσθεν επί πάντα έσπέρας εις την Νέαν Σκηνήν. Τά «Συναλλάγματα» του κ. Πολιούτου άμα τή έμφανίσει τον εις τό Βαριετέ έμειναν άνεξόφλητα. Ο «Κοντορσιθούλης» του φιλανθοδς κ. Χρηστομαρίου κατεκτάχη υπό των βοτανολόγων εις την τάξιν των όρνιθοειδών. Άτινα εν Γαλλία κληδονταί Maxillariées (*). Έν τφ ατφ θεάτρφ έδδθησαν τά «Χαρμίνια» του κ. Δελιακατερίνη. Οί κριτικοί άπεφάνθησαν την επομένη τής παραστάσεώς των ότι ημοιάζουν με τον Σέρλοκ Χόλμς, τον Άρσεν Ατυπέν, τον Ροκαυβόλ, τον Φυσέκη, τον Άμιλέτον, τον Ναβουχοδονόσορα, τον Οιδίποδα, τον Μενελάο, τον Ίωσαφάτ και δεν ξέρω ήψ με πολους άλλους. Και ή πολλαπλή ατή έμοίωτης ερήθη διά τον άπλοστατον λόγον ότι ή κωμωδία ήρεσε εις τον πολλόν κόσμο, γνωστόν δε όταν εν ελληνικόν έργον άρέσκη εις άπαραίτητον κατά τους κυρίους κριτικούς, να ημοιάξη με κάποιο άλλο έξενον. Όποσδήποτε με διακ ατάς τας έμοιότητας, τά «Χαρμίνια» έπαίχθησαν περ τας είκοσι φοράς με καλές εισπράξεις. Υπέρ πάσας όμως τας κωμωδίας, άληθινήν έπιτυχίαν ειχεν ή μικρά κωμωδία του κ. Μαυρουδή ή «Ήλεκτροθεραπεία». Καί τής ής 'ς.

Τό δράμα, καιτοι άντεπροσωπευθή με έργα έμολογουμένως άξια καλλιτέρας τυχής δεν ειλικυσε τό ενδιαφέρον του κοινού. Τό «Χαλασμέντ σπιτι» του κ. Μελά ή «Μελάχρα» του κ. Χόρν, δύο από τά καλλίτερα έργα του ελληνικου δραματολογίου δεν κατόρθωσαν να κρατήσουν τό θεατρικόν πρόγραμμα υπέρ τας τέσσαρας έσπέρας. Ο κ. Ξενόπουλος, ο εύτυχής συγγραφές τής «Φωτεινής Σάντρα» ειχε τό άτύχημα να ιδή και τας τέσσαρας θυγατέρας του ποιοθίσιας κικριών και δηλητηρίου. Καί αλ μέν δύο, αλ φυσικαί, εύτυχώς έσώθησαν τή έπεμβάσει των ιατρών, αλ δε άλλαι, αλ πνευματικαί, ή «Στέλλα Βιολάντη» και ή «Ραχήλ» δυστυχώς ήπικυψαν. Ο κ. Νιρβάνας με τό δράμα του «Όταν σπάση τά δεσμά του» ειχε le succès d' estime των Γάλλων, δύο έπίκαιρα έργα, ή «Αθήνα μας» του κ. Σπανωνή και τό «Εμπρός μάρς!» του κ. Σταθοπούλου ειχον διάφορον τύχην, τό μέν πρώτον τό κατέπνιξαν αλ περιστάσεις, τό δε δεύτερον τούναντιον, τό άνέβειξαν. Καί έδω, πρό τής μάλλης θεατρικής έπιτυχίας του κ. Σταθοπούλου οι κριτικοί άπεφάνθησαν ότι τό έργον του δεν έχει... φιλολογικήν αξίαν, εις πολλάς σκηνάς εις ασύνθετον, τό λείπει έκινεον, τό λείπει τό άλλο, δεν έτηρήθησαν οι κανόνες του Αριστοτέλους και... που νά ένημνηται κανείς τό τόσα έλαττώματα του δυστυχισμένου αυτού έργου από τό όποιον διψοσεν ο κοσμηκην, ο όποιος άπέκαμπε παρακολούθων τας φιλολογικάς αξίας.

Ο «Βόρων» του κ. Ποταμιάνου και τό «97» του κ. Ασπρέζ δεν προσέθεσαν πολλά πράγματα εις την πρηγουμενην έργασίαν των. Τό αυτό δύναται

(* Maxillariées: Sous tribu des orchidées, ayant pour type le genre maxillaire. (Larousse)

Εις τας 18 τρέγοντος μηνός Ίανουαρίου θά έπισκεφθή την πόλιν μας ή διάσημος ήθοποιός του Παρισινου Θεάτρον Δραποινίς Blanche Toutain. Την συνοδεύει θίασος άπαρτιζόμενος εκ των εκλεκτοτέρων ήθοποιών, θά δώσουν δε τό όλον τέσσαρας παραστάσεις εις τό Βασιλικόν Θεάτρον, τό όποιον τοίς παρεωρήθη.

Περι τής Blanche Toutain εγραφήσαν και έλέχθησαν πολλά εις τον γαλλικόν Τύπον. Ο Φαγκέ, ο Παρουμέ, ο Δέε, διαδοχικώς έξησαν τό τάλαντόν της. Έχει δημιουργήσει έως τώρα σειράν όλόκληρον διαφόρων ρόλων μετά μεγάλης έπιτυχίας.

Εις τό Β. Θεάτρον θά παιξη τά εξής κατά σειράν: 1) «Τό πληγωμένο Πουλι» του Alfred Capus, 2) «Ο Έρως άργυρνεί» του Flers και Caillavet, τό γνωστόν έργον, τό όποιον έφέτος έπαίξεν ο θίασος τής Κυβέλης. 3) «Ο Πληκτικός Κόσμος» του Palleron, όχι άγνωστος διά την Έλλην. Σκηνήν, και τελευταία παράστασις την Πέμπτην 21 Ίανουαρίου με την «Φρού-Φρού» του Meilhac και Halévy.

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ

Η... ΕΘΝΟΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑΖΟΥΣΑ

να λεχθή και διά την «Αρστωσάν» του κ. Δημητρακοπούλου και «Την μεγάλην ιδέαν» του κ. Βώκου. Τούναντιον, μεγάλην πρόδον έσημείωσεν ο κ. Νικολόπουλος με τό δράμα του ο «Άλλος κόσμος». Κρίμα μόνον ότι έδδθη εις τό τέλος τής παρουσίαν Τήν κωμωδίαν του κ. Μαυρουδή ή «Ήλεκτροθεραπεία» και τό δράμα του κ. Ταγκοπούλου «Εις την εξώπορτα».

Ενα δραματάκι του κ. Δημητρακοπούλου «Τό σφυρι», ετήρησεν τούς θεατάς του Βαριετέ, όπως έξ άλλου συνεκίνησαν τούς του Αθηναίου ο «Μαγεμένος βοσκός» του κ. Περασίδου, ή «Μαρία ή Καπετανούλα» του κ. Αμβράξη και ή «Καλλιρόη» του κ. Καραβία. Καί διά να πληρωθή τό ρηθέν ότι και έσονται οι έσχατοι πρώτοι, τελευταίον άναφέρω τό δραματάκι του κ. Ταγκοπούλου

«Στην εξώπορτα», τό καλλίτερον των δοθέντων έργων.

Τοιοιούτρόπως, εξακαθαρζομένων εύσυνειδήτως των λογαριασμών, τό ένεργητικόν τής θεατρικής κινήσεως του 1909, ή ακριβέστερον ειπείν, τό έσσημακάρισμα ατής δύο μόνον έργα έχει να παρουσιάση! Τήν κωμωδίαν του κ. Μαυρουδή ή «Ήλεκτροθεραπεία» και τό δράμα του κ. Ταγκοπούλου «Εις την εξώπορτα».

Νικ Ι. Λάσκαρης
Υ. Γ. Κατά τας έκπνοάς του έτους έδδθη νέον έργον του κ. Λαδοπούλου «Στόν βούρκο», ίσως διά να συμβολισή με τον τίτλον του την θεατρικήν κατάστασην του λήξαντος έτους.

Ο ίδιος

OSCAR WILDE

DE PROFUNDIS

4

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ Κ. ΟΥΡΑΝΗ

Όπισθεν τῆς χαρᾶς ἡ τοῦ γέλωτος δυνατὸν ἰσχυρῶς...

καθιστᾷ τὸν κοινὸν ἀέρα μυρῶδη καὶ κάμνει...

ἔμει, ὅστις ἀρχίζω τὴν ἡμέραν νοστιμῶν καὶ...

Καὶ ἀκόμη περισσότερο, περὶ τῆς θλίψεως...

Όταν λέγω, οἱ εἰμαι πεπεισμένος περὶ αὐτῶν...

ἔμει, ὅστις ἀρχίζω τὴν ἡμέραν νοστιμῶν καὶ...

Ἐνθυμηθῆτε οἱ ὅμοιοι καὶ ἐπιθυμῶν...

Καὶ, ἂν καὶ κατὰ τὸ παρὸν φίλοι μου...

ἔμει, ὅστις ἀρχίζω τὴν ἡμέραν νοστιμῶν καὶ...

ΟΧΤΑΣΤΙΧΑ

ΓΑΛΗΝΕΣ - ΤΡΙΚΥΜΙΕΣ

Στίχοι μετὰ τὴν ἡμέραν ἀποφασιστικῶς...

καμμά εἰκόνα δὲ μλεῖ, κάμμά δὲν ἀναοῖται...

Ἐπιθυμῶν τὸν κοινὸν ἀέρα μυρῶδη καὶ κάμνει...

ΣΤΥΝΑΓΙΑ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΣΤΕΓΩΝ

Ἄνθρωποι οὐκ ἀποφασιστικῶς ἀποφασιστικῶς...

Ἡ ΞΕΝΗΤΕΙΑ

ΑΦΙΕΡΟΥΝΤΑΙ ΤΗΣ ΔΟΙ ΑΡ... ΤΑΙ

Ποῦλὶ ποῦ οἰκίσει ἡ γῆ πᾶν σὰ δόδορα...

Α. Ν. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Α. ΜΑΡΟΥΔΗ

Όχι, τρικοῦπες σὰς εὐχαριστεῖ καὶ πάλιν...

Φ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Ἐγὼ εἶπα, ὅτι ἐξελίξομαι εἰς τὸν κοινὸν ἀέρα...

ΠΑΝΑΓ. Α. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΤΡΑΣ

Ἐλθόντων, ἐνταῦθα. Κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας...

ΠΑΝ. Κ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Χαίρομεν πολὺ γὰρ τὴν προσφερομένην φιλικὴν...

400 ΜΗΝΙΑΙΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

6) Συλλαβόγραφος: Τρεῖς προθέσεις μ' ἀπαρτίζουσι, ἀλλὰ ἄκουσ...

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια

1) 2) 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10)

ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δεκτὰ δημοσιεύσει: πρὸς 20 ΛΕΠΤΑ ΜΟΝΟΝ Ο ΣΤΙΧΟΣ ἐκ 36 στοι...

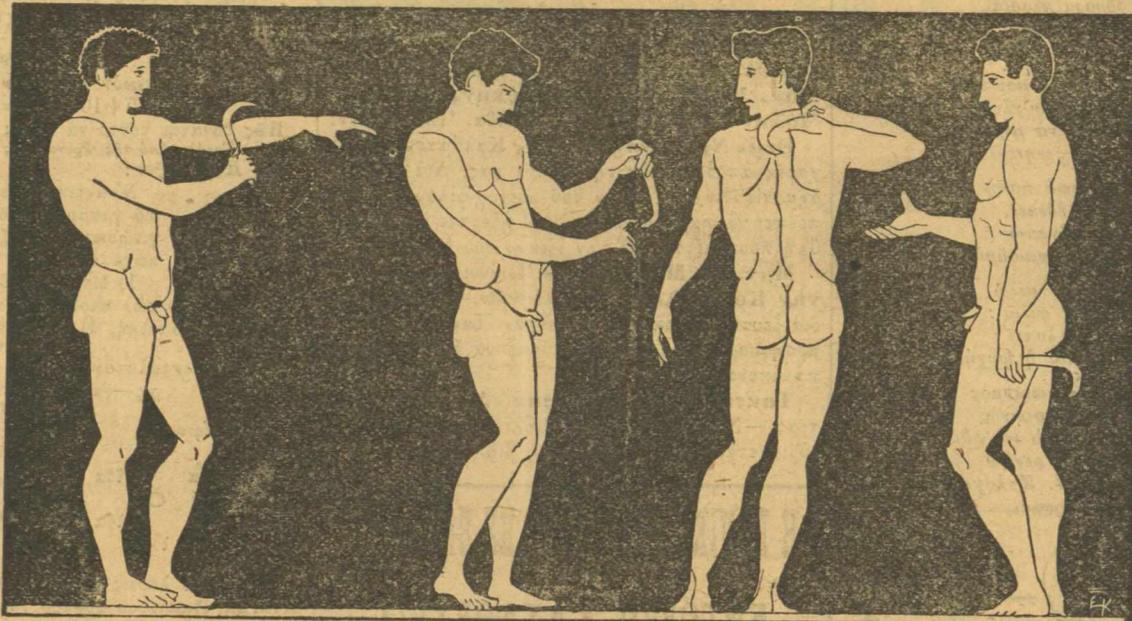
ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

Table with columns for prize amounts and descriptions.

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενήσεται τῆ 28 Φεβρουαρίου...

Advertisement for the National Lottery (ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ) with details on prizes and terms.

ΑΡΧΑΙΑ ΖΩΗ

ΟΙ ΑΠΟΞΥΟΜΕΝΟΙ

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ ΘΑ ΕΙΝΕ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΝ

ΠΑΡΑ ΤΗ ΔΑΦΝΗ,

Αί μεταφράσεις του συνεργάτου μας κ. Ν. ΛΙΒΑΔΑ δ. φ.

ΟΡΑΤΙΟΥ

Ώδων Δ' βιβλ., Έκτονταετηρικός Ύμνος, 1907. — Δρχ. 1.

Ποιητική, έκδοσις γ' (Έλληνική Έκδοτική Έταιρεία) 1909. — Δρχ. 1.

Έκδόσεις καλλιτεχνικάι. Δμρότεραι έλευθεραί ταχ. τελών, δρχ. 1,75.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Η Βολιώτικη εφημερίς «Θεσσαλία» εις τό φύλλον τής 20 Δεκεμβρίου προκηρύσσει διαγωνισμόν πρός συγγραφήν διηγήματος.

Όροι του Διαγωνισμού: «Τό Διήγημα να εινε α) πρωτότυπον και άνέκδοτον, καθαρώς Θεσσαλικής ύποθέσεως, απεικονίζον τά ήθη και έθιμα, τάς παραδόσεις, τόν χαρακτήρα, τάς έορτάς και έν γένει τόν βίον του Θεσσαλικού λαού. β) Όύτε μικρότερον των δύο τυπογραφικών φύλλων, ούτε μεγαλύτερον των τεσσάρων. γ) Ν' αποσταλή — έντός φακέλλου, φέροντος πρός τή διεύθυνσι τής εφημερίδος «Θεσσαλία» τήν σημείωσιν «Διά τόν διαγωνισμόν διηγήματος» μετ' άλλου φακέλλου κλειστού φέροντος έξωθεν τόν τίτλον του διηγήματος και εις τό έξωτερικόν τό όνομα ή ψευδώνυμον του συγγραφέως — μέχρι τής 15 Μαρτίου 1910 τό βραδύτερον.

Θ' ανοιχθούν μόνον των βραβευθέντων οι φακέλλοι, των λοιπών δε επιστρέφονται μετά των έργων κατά τήν υπόδειξιν των συγγραφέων.

Τά βραβεία: Τό πρώτον βραβευθόσημον διήγημα θα λάβη δραχ. 200, τό δεύτερον δραχ. 100, τά λοιπά έπαι εθισόμενα από μίαν συνδρομήν τής «Θεσσαλίας».

Τά βραβευθόσημα και επαινεθόσημα έργα θα δημοσιευθούν άνευ έτέρας άμοιβής όπ' αττής.

Συμπληρωματικά πληροφορία και λεπτομερία των όρων του διαγωνισμού βλέπετε εις τό 51' αριθ. 3002 τής 20 Δεκεμβρίου λ. έ. φύλλον τής «Θεσσαλίας».

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΚΑΙ ΞΥΛΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΑΡ. ΠΑΪΟΥ
ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΩΤΡΩΝΗ
ΑΡ. 55
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΡΑΒΕΥΘΗΝ ΕΝ ΤΗ ΕΚΔΟΣΕΙ ΤΟΥ ΒΟΥΛΩ 1907
ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ
ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ
ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΧΕΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

ΑΛΕΚΟΥ Η. ΘΕΟΦΙΛΑΚΗ

Παθολόγου και Μαιευτήρος

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ (Πλατεία Μοναστηρακίου)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ Η ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΣ ΤΑΞΙΑ Η. ΘΕΟΦΙΛΑΚΗ

Γίνονται δεκταί εις μέν τό ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟΝ έσωτερικά επίτοκοι (έκτελουμένων των τοκετών κατ' επιθυμίαν και υπό μόνης τής Διευθυντριάς Ιατρού) εις δε τήν ΚΛΙΝΙΚΗΝ γυναικείας πάσχουσαι έκ γυναικολογικών νοσημάτων (μητρικά) έφ' ών τελούνται αι δέουσαι έγχειρήσεις.

Θεραπεία ειδική στειρώσεως. -Επισκέψεις των έξωτερικών ασθενών 2-4 μ.μ. καθ' έκάστην. Τύδος άπόρους 7 1/2 -9 1/2 π. μ. καθ' έκάστην ζωράν

ΚΕΡΔΟΣ ΑΛΗΘΙΝΟΝ

ΟΧΙ ΡΕΚΛΑΜΑ

Ο ΤΣΑΧ, όδός Βουλής 15, ξεπουλάει τό τιμήμα παιγνιδίων που έχει με 50 ο)ο έκπτώσιν

— ΝΑ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ —

Πορτοφόλια, ζώνες κυριών, κατάλληλα για δώρα, φθηνότερα από όλους.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ «ΔΑΦΝΗΝ»

Η ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΗ υπό Γρηγορίου Ξενοπούλου

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ υπό Marcel Prévost (Μετ. Σ. Τ.)